

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

11te oktober 1891.

17de aarg.

Staaet sig i fingeren.

Børneblad

udkommer hver lønbag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstod. I passer til en adresse paa over 5 eksp. levers bet for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katetiseres.

73.

Hvem menes her med den konge, som gjorde sin søns bryllup? Hvem menes med sønnen? Hvad betegnes med brylluppet? Svar: Dermed betegnes, at Guds søn blev menneske, eller foreningen mellem den guddommelige og den menneskelige natur. At kongen gjorde sin søns bryllup, betegner, at Gud af kjærlighed til os faldne synderne sendte sin søn til verden og lod ham blive sandt menneske paa samme tid, som han er sand Gud. Og ved bryllupsmaaltidet betegnes alle de goder, som Jesus har forhvervet for os: Syndernes forladelse, retfærdighed, fred, glæde, barmhertighed hos Gud, o. s. v. Hvem er tjenerne, som kongen sendte for at minde de budne om, at bryllupsdagen var kommen? Hvem er de budne? Hvorledes var disse før blevne indbudne? Vilde de nu komme til brylluppet? Hvorfor ikke? Hvad staar derom i lignelsen? Opsørte de sig alle paa samme maade mod tjenerne? Hvad gjorde de værste af dem? Har jøderne gjort noget saadant? Hvad syntes kongen om denne behandling af hans tjener? Hvorledes straffede han dem? (Se stykke 104 i bibelhistorien.)

Sik kongen nu ingen gæster til sit bryllup? Hvilken befaling gav han nu sine tjenere? Hvad menes med denne befaling? Svar: At tjenerne stulde samle bryllups-gæster fra alle kanter og af alle slags folk. Hvad vil Jesus betegne hermed? Svar: Dermed vil han betegne, at Gud, da jøderne forkastede Jesus, gav befaling til, at evangeliet stulde prædiktes for hedningerne, og at derved disse stulde indbydes til Guds rige. Sik tjenerne ud for at efterkomme kongens befaling? Bliver ogsaa nu evangeliet forkyndt for alle folk? Hvad kalder vi den gjerning, at man prædikter evangeliet for hedningerne? Svar: At drive mission. Hvem skal da gjøre dette? Hvem er Guds tjener? Er altsaa du ogsaa med blandt disse?

Vilde hedningerne modtage indbydelsen til bryllup? Hvoraf kan vi se det? Men skal vi forstaa dette

saaledes, at alle nu modtager den? Hvorfor modstaar saa mange ogsaa nu Guds kald? Hvorledes vil det gaa disse? Bliver da alle, som i det ydre bekynder sig til den kristne kirke, salige? Kan du fortælle, hvad lignelsen siger herom? Hvormange var det, som ikke fik være med i gæstebudet? Hvorfor fik denne ene ikke være med? Hvad menes med bryllupsklædningen? Hvorfor, tror du, han ikke havde iført sig denne klædning?

Hvem betegnes nu med den ene, som ingen bryllupsklædning havde? Svar: Dermed betegnes alle hyklere, som vistnok her i livet kan være blandede sammen med de sande Guds børn; men som dog ikke hører med til Guds kirke og derfor ikke skal komme ind i herlighedens rige. Hvilken bryllupsklædning er det, hyklerne mangler? Svar: Kristi retfærdighed, som vi i troen ifører os. Hvad betegnes dermed, at kongen kommer ind for at bese gæsterne? Hvorledes vil det gaa den, som da er uden Kristi retfærdighed? Kan vi være uden denne retfærdighed her i livet og alligevel bestaa paa dommens dag? Hvad vil derfor Jesus ved denne lignelse opfordre os alle til? Svar: At prøve os selv, vaage, bede og flittig bruge herrens naademidler.

Fra en opdagelsesreise gennem Afrika.

(Slutning.)

Nogle hundrede indfødte havde paa afstand omkring leiren og en del begyndte snart efter at kaste brændende fælder ind over de saa let tændbare hytter. Et øieblik efter stod flere af disse i lys lue, medens Serpa Pintos folk løb raadvilde omkring og bar sig ad som gale.

Men i denne fortvilede stilling tabte ikke den tjæffe major aandsnærværelsen. Koldblodig og fattet besluttede han at hyde fienden modstand lige til sidste blodsdraabe.

Først raabte han paa sin tro neger Augusto og gav ham raff en del befalinger, og efter en del møie lykkedes det de to mænd at berolige de forvildede, skrækslagne bærere og samle dem paa et sted. En del af dem blev straks sendte ind i de brændende hytter for

idetmindste at redde instrumenterne og de naturvidenskabelige samlinger fra ilden. Imidlertid kom angriberne nærmere og nærmere i større antal, og medens majorens folk samlede de reddede gjenstande paa en aaben plads midt i leiren, fløi fra alle sider en tæt regn af spyd og pile ind over indhegningen og anrettede ikke liden ødelæggelse mellem Pintos folk. Disse gjorde sig imidlertid færdige til kamp. Serpa Pinto selv stillede sig i midten af sine folk med det portugisiske flag i den ene haand og en revolver i den anden. Hans ledsagere, som paany havde fattet mod, aabnede en kraftig geværild mod fienden.

Faren steg for hvert øjeblik. Da flammerne var aftagne noget, saa Serpa Pinto først, hvor stort antal fiender han havde mod sig; det var næsten hundrede angribere for hver forsvarer. Under djævelske strig kom de vilde negre i store skarer nærmere og nærmere, svingende sine morderiske spyd. Den lidlige ild fra Pintos bagladningsgeværer anrettede vistnok store ødelæggelser blandt dem; men man begyndte allerede at mangle patroner, og den modige major troede sig redningsløst fortabt.

Da styrkede Augusto, der havde kæmpet som en helt, hen til Pinto og berettede, at hans gevær var sprunget istykker. Majoren gav ham straks et nyt gevær og en del patroner. Neppe havde den tro, modige neger affyret nogle skud med sin nye rifle, før der fra fienden hørtes et forfærdeligt skrællens hyl, og der syntes at være kommen stor forvirring i deres rækker.

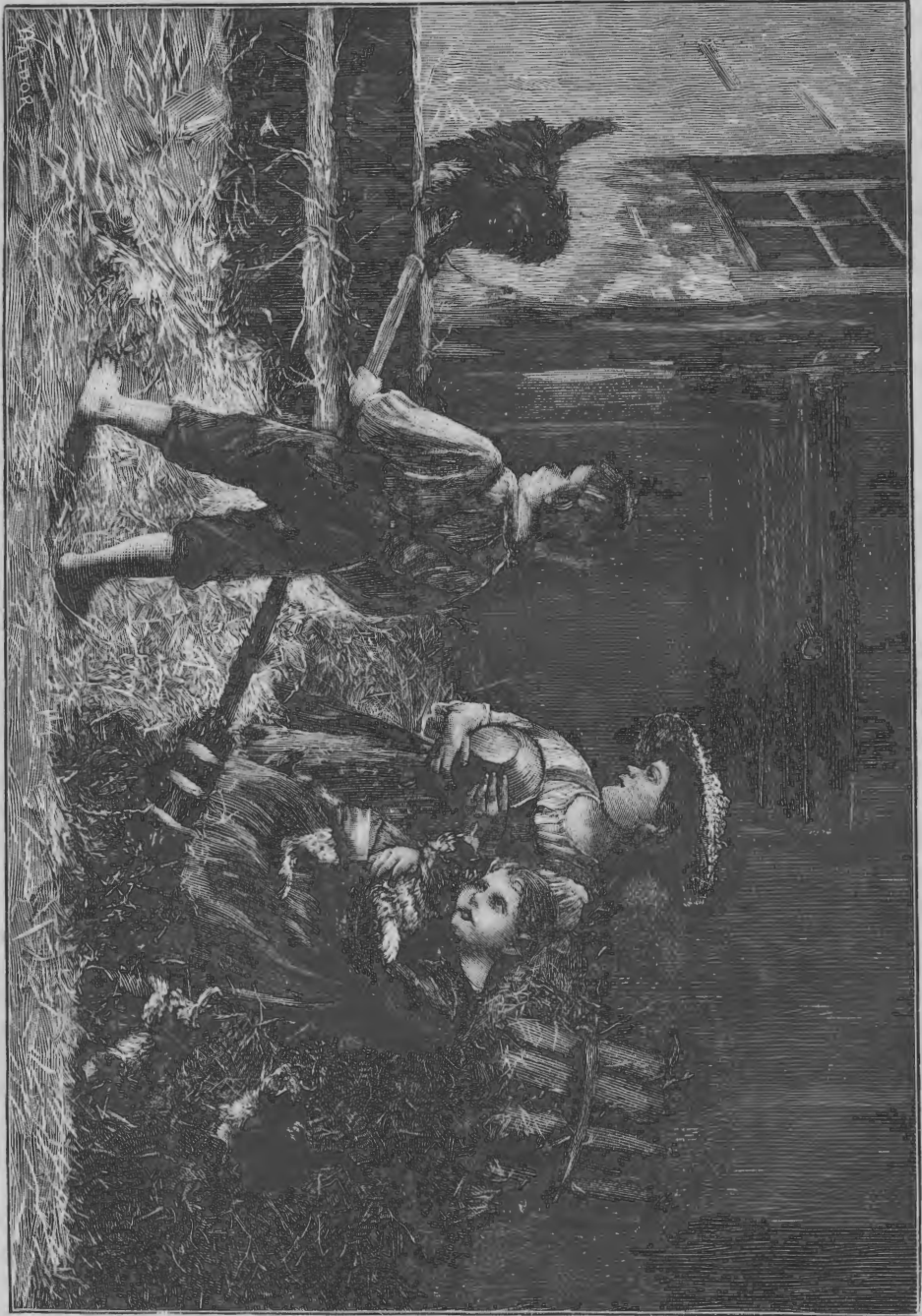
Snart efter trak de sig i uorden tilbage og overgav sig til bild flugt i de forskjelligste retninger. Denne pludselige vending i kampen syntes næsten ubegribelig. Faren var over for denne gang, og Serpa Pinto trak sig med sine saarede tilbage til en nærliggende skov, og først her kunde han faa et overblik over, hvilket føleligt tab han havde lidt baade paa folk og varer.

Senere fik han ogsaa vide grunden til den forunderlige vending, som kampen havde taget. Augusto havde nemlig faaet flere patroner, hvis kugler, naar de traf fienden, eksploderede og sønderrev den trufulde paa det skrælligste. Disse patroner var blot bestemt til kamp mod vilde dyr, og deres udleverelse til Augusto var en feiltagelse, som saa let kunde ske i stridens hede. Da Augusto havde affkudt flere saadanne kugler, troede negrene, at den hvide mand var i besiddelse af et nyt middel til at tilintetgjøre dem, og havde som følge deraf forfærdede grebet flugten.

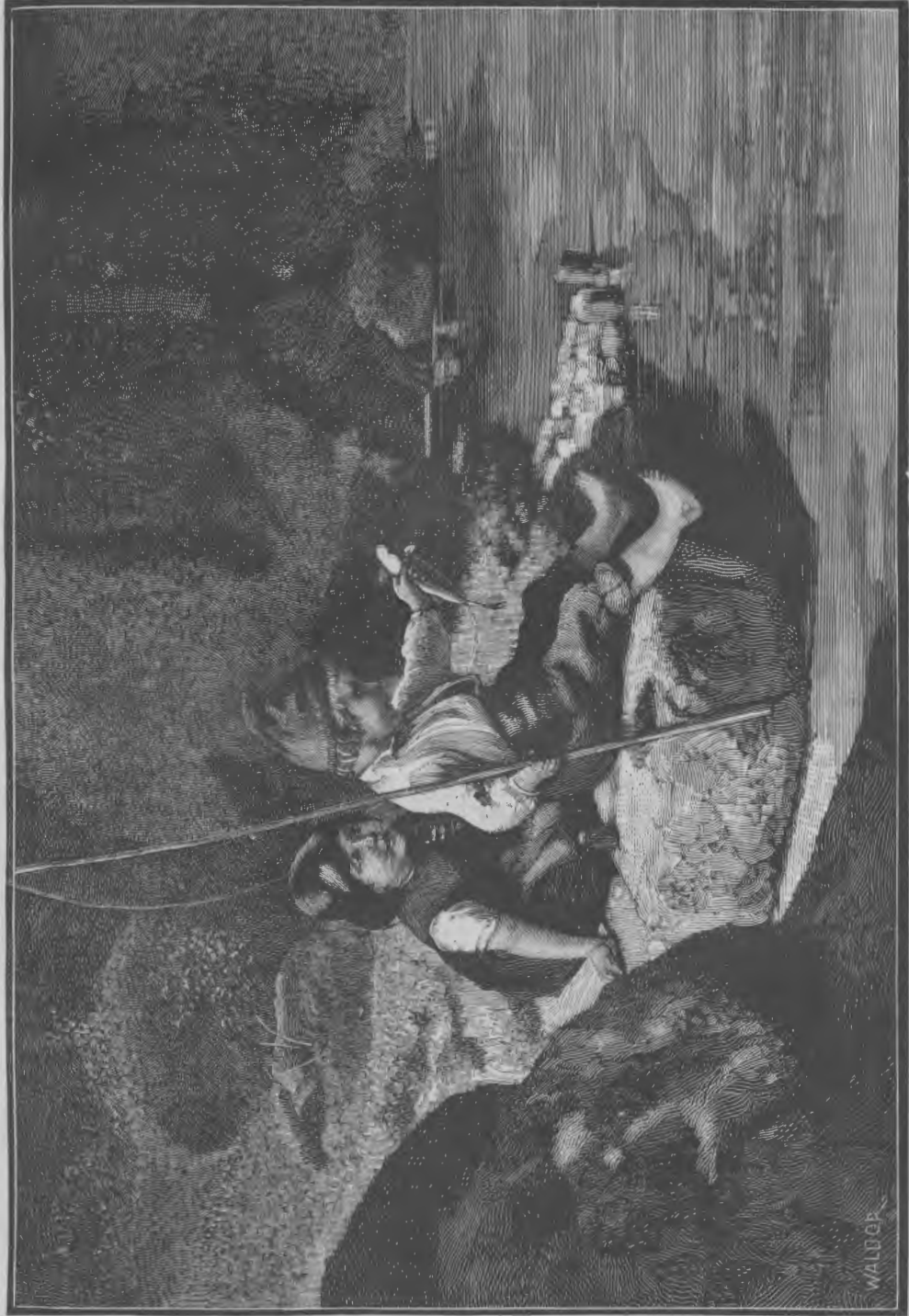
Serpa Pinto var altsaa reddet; men det var store tab, han havde lidt. Hans leir og en stor del af hans forraad var opbrændt; heldigvis havde han endnu i uskadt stand sine instrumenter, optegnelser og dagbøger.

Næste morgen gik den dristige reisende lige til kongen for paa det bitreste at beklage sig over den sidste nats begivenheder. Kongen svarede, at han ikke havde vidst noget om det hele, hvilket Pinto dog fandt høist usandsynligt. Han bad fyrsten om at lade ham faa en del folk med til bærere, saa han kunde fortsætte sin reise. Kongen lovede at efterkomme hans ønske, men Serpa Pinto, der efter det sidst indtrufne var bleven mistroisk, besluttede at forlade hovedstaden og leire sig et længere stykke borte i skoven.

Flere dage gik hen, uden at de lovede bærere kom. Imidlertid begyndte man at lide mangel paa fødemidler, og majoren maatte sende bud til kongen for at bede derom. Denne svarede, at han ingen havde, og nøden vilde være bleven meget stor, hvis det ikke var lykkedes at faa fanget en del fisk i en nærliggende flod. Dag gik hen efter dag, uden at kongen gjorde tegn til at opfylde sit løfte, og der indtraadte som følge heraf en saadan misstemning blandt Serpa Pintos gamle bærere, at de besluttede at forlade den samme mand, som de kort forud havde forsvaret med fare for sit eget liv.

Kattepus & forbarere.

Små fiskere.

En nat, da majoren laa i dyb søvn, kom pludselig Augusto styrrende ind i hans hytte, skjælvende over hele legemet, og fortalte, at de fleste af folkene var rømte og havde taget med sig alle de sødemidler, de havde igjen, alt krudtet og det meste andet ogsaa.

Serpa Pinto befandt sig i en fortvilet stilling. Det eneste vaaben, han havde igjen var et prægtigt gevær, som kongen af Portugalh havde foræret ham før hans afreise, og saa havde han hos sig et lidet krudtforraad og nogle kugler. Hvorledes skulde han kunne fortsætte sin reise? Han havde ikke længere nogen gaver at forære høvdingerne i de egne, som han skulde reise gennem, og der var al grund til at antage, at det af den grund vilde være omtrent umuligt at skaffe tilbage de nødvendige sødemidler. Hans rifle vilde ikke længe kunne hjælpe ham, da hans kugler snart vilde være slupne op. Han betragtede sig allerede som fortabt, alt hans mod forsvandt, og han følte sig overbevist om, at det skulde blive hans skjæbne at dø i Afrika.

I denne ynkkelige stilling fik han pludselig en tanke, som gav ham nyt haab. Han styrtede hen til sin instrumentkasse og fandt der frem et fiskekro, hvortil der var fæstet en tung blykugle. I en krog af samme kasse fandt han til sin store glæde endnu noget krudt og en form til at støbe kugler i. Nu var han reddet for det første. Han gav sig rast ifærd med sit arbejde, og snart havde han støbt saa mange kugler, at de vilde vare i nogle uger, naar han daglig blot affyrede nogle faa skud, og han haabede paa denne maade at kunne leve af jagt.

Med disse dages begivenheder havde nøden naaet sit hødepunkt. Kong Labossi var efterhaanden bleven overbevist om, at den hvide mand ikke var kommen til hans land for at gjøre ham noget ondt, og hans samvittighed sagde ham, at han havde begaaet uret mod denne mand, som blot havde bragt

ham gaver. Som følge heraf sendte han ham endelig forshning af sødemidler og tilige en del folk med baade, og Serpa Pinto kunde atter fortsætte sin reise.

Guds ord er dyrebart.

Guds ord er dyrebart, kjære børn; er det ogsaa dyrebart for eder? Der er saa mange mennesker, for hvem Guds ord ikke er dyrebart, som slet ikke har lyst til herrens lov, og der er ogsaa mange børn, for hvem Guds ord slet ikke er dyrebart. I mange hjem findes en laset bibel, et pjalte og sønderrevet testament; i mange hjem støbes der daglig af, men bibelen faar lov at beholde støbet. De har ikke i et saadant hus lært at statte den hellige skrift. Kjære børn, kjender I hedningerne, de folk, som vandrer langt borte fra Gud? Ja maaste I kjender dem af navn; men I ved vist ikke, hvor dyrebart ordet er for dem, naar de er omvendte til herren. I ved ikke, hvor de jubler og talter for det ord, som ofte ringeagtes af mange iblandt os. Lad mig fortælle eder lidt om, hvor dyrebart ordet er for sydhavsøernes beboere, — maaste I da med mere taknemmelige hjerter lukker eders testamenter og bibler op i fremtiden og talter Vorherre for det ord, som er lygten for foden og lyset paa stien.

Det første affnit af den hellige skrift, som blev trykt i det tahitiske sprog, var Lukas evangelium. De indfødte reiste flere dagreiser for at faa denne kostelige stat. En aften landede fem mænd fra øen Tahiti i i sydhavet i Afaraita og ilede til missionær Ellis, der just stod i sin husdør; han spurgte, hvad de vilde. De svarede alle med en mund: „Lukas's ord!“ og pegede paa deres hambusflaster med kokosnødolie, disse vilde de give for Lukas's ord. Ellis sagde, at hans forraad af evangelier var udsolgt, og at der

først den følgende morgen kunde blive et nyt antal færdbigt. Han viste dem for denne nat hen til en ven i landsbyen. Men hvor forbausset blev han, da han næste morgen ved solens opgang saa ud af vinduet og bemærkede disse mænd liggende udenfor døren. De havde frygtet for, at der før dagen brød frem, kunde komme andre kjøbere og bortkjøbe de lovede bøger. „Derfor“, sagde de, „vilde vi ikke vige fra stedet, før vi havde bøgerne.“

En tahiter laa en aften og læste i sit evangelium ved skinet af en lampe, som han havde gjort af en kokosnødstal. Til sidst sov han ind; lampen brændte ned, der gik ild i træhytten, og luerne, der omgav ham paa alle sider, vakte ham op. Da springer han op og løber gennem den brændende hytte ud i det fri. Men neppe er han udenfor, saa falder det ham ind, at hans bog er bleven liggende i hytten. Han springer endnu en gang ind i luerne, og skjønt han blev betydelig forbrændt hist og her paa sit legeme, saa gik han dog ikke ud igjen, førend han havde sin bog, som var bleven ufortæret. Al hans øvrige eiendom brændte; men han var glad; thi han havde reddet sit kjære evangelium.

En af de nyomvendte i Afrika sagde til en anden: „Ven, giv mig, hvad du skylder mig.“ Denne svarede: „Ik, jeg har intet at betale med.“ — „Du har Lukas evangelium, giv mig det, saa vil jeg skænke dig det faar, som du skylder mig.“ „Nei, jeg kan ikke stille mig ved denne bog; det er jo evangeliet, der fører mig til det sted, hvor barnet Jesus min forløser, bor.“

Saa dyrebart er ordet for dem blandt hedningerne, som har fundet deres frelser. Gid det maa blive ligesaa dyrebart for os, saa vi ikke forkaster det, men elsker og gemmer ordet i vort hjerte, og herrens ord maa opfyldes paa os: „Salige er de, som høre Guds ord og bevare det!“

Et og andet.

Der er ingen fattigere og ingen rigere mennesker paa den hele jord end Guds børn: fattige i sig selv, rige i Kristo Jesu.

„Jeg har erfaret“, sagde kurfyrst Fredrik den vise af Sachsen, „at af den menneskelige fornuft kan intet udtænkes saa vist og klogt, at det jo ved fornuften atter kan omstødes. Men Guds ord staar fast og sikkert som en mur, hvilken ingen kan røkke eller omstøde.“

En prest, der allerede i flere aar havde virket med bøn og arbejde i sin menighed uden endnu at se nogen frugt af sit arbejde, klagede derover i et brev til den bekjendte Johan Albrecht Bengel. Denne sendte ham følgende svar: „To mænd gik sammen ud i skoven for at sælde en tyg eg. Den ene af dem gjorde først 100 hug med sin økse, hvorpaa han udmattet lagde sig ned for at hvile og sovne ind. Saa kom den anden, og han havde kun gjort 10 hug, da egen faldt. Hvem af de to har sældet egen?“

En taknemmelig fugl. Ved bredden af en flod, som løber gennem en by i Schweiz, pleiede en herre at staa og kaste kjødstumper ud til maagerne, og til andre store fugle, som holdt sig til vandet. De blev efterhaanden saa tamme, at de slagrede omkring ham og undertiden rørkede ham med sine hvide vinger. Bludselig rev en af de drifsigste ved et tilfælde hatten af hans hoved, saa de omkringstaaende gav sig til at le. En mand gik ud i en baad og gav sig til at ro ud efter den forulykkede gjenstand, da en maage svævede ned og fik efter forskellige mislykkede forsøg hattefuggen i sit neb. Den maa have været meget tung, da den var saa gjenneblødt af vand, men fuglen løftede den op, fløi tilbage til sin ven og velgjører og anbragte den sikkert ved hans fødder.

Forglemmigei.

Forglemmigei er navnet paa en smuk liden blomst, himmelblaa af farve, som hvert barn burde kjende. Et menneske rækker ofte et andet en forglemmigei med bøn om ikke at glemme ham, men altid at bevare ham i en kjærlig erindring.

Men hvem er det, som egentlig har givet os den smukke blomst, som heder forglemmigei? Det er al verdens skaber, den kjære Gud i himmelen. Og, ibet han skjænter os

den, vilde ogsaa han saa gjerne fige til os: „Forglem mig ei.“

Ja, dette skal den lille forglemmigei fige os fra Gud; dette ligger nu i selve dens navn. Men ikke den alene, ogsaa alle de andre markens blomster skal minde os om vor Gud. Naar han lader græsset spire, og blomster komme frem, bør det stadig være os en prædiken over de ord: „Forglem mig ei.“

Oplesning paa billedgaaden i nr. 39.

Ros ei fisken, førend den er paa disken.

Billedgaade.

øe 9 N

hjælp
var god
men

|

h

l

h

m

l

S

s

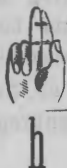

D

ek appe

ern

h

e

s

